

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN-BÁO CHÍ

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

(Khóa 12, năm 2009-2013)

Giảng viên hướng dẫn: Nhà văn Sương Nguyệt Minh
Giảng viên phản biện : Nhà văn Khuất Quang Thụy
Sinh viên thực hiện : Phạm Thị Lập

Hà Nội – 2013

LỜI CẢM ƠN

Trải qua bốn năm được học dưới “Ngôi nhà văn chương” đã cho em rất nhiều những cung bậc cảm xúc khác nhau. Vui có, buồn có.

Em biết rằng, buổi lễ hôm nay là kết thúc đoạn đường ngắn trên một hành trình dài hơi đầy những khó khăn. Và trong hành trình dài hơi ấy sẽ có những chuyện đôi lúc em nhớ nhớ, quên quên. Nhưng có một điều chắc chắn rằng “Ngôi nhà văn chương” đã trở thành một vết hằn sâu trong tâm trí em.

Em xin chân thành cảm ơn nhà văn Văn Giá, người thầy luôn “thấp lura” cho chúng em không chỉ trong học tập mà cả cuộc sống.

Xin gửi lời cảm ơn đến các nhà văn, nhà thơ, nhà lý luận-phê bình cùng các thầy giáo, cô giáo- những người đã đồng hành cùng em trên suốt hành trình đi tìm tri thức trong thời gian em được sống và học tập trong “Ngôi nhà văn chương” này. Đặc biệt là nhà văn Sương Nguyệt Minh và nhà văn Khuất Quang Thụy đã tận tình chỉ bảo, giúp đỡ em để em có thể hoàn thành tác phẩm tốt nghiệp của mình.

Một người em không thể không nói lời cảm ơn đó là cô Trịnh Minh Hiếu, người đã gần bó, sát cánh, giúp đỡ không chỉ riêng em rất nhiều trong suốt ba năm với vai trò là giáo vụ khoa.

Cảm ơn gia đình và những người bạn thân đã luôn đồng hành, chia sẻ với em những niềm vui, nỗi buồn, tiếp thêm nghị lực để em vượt qua những khó khăn.

Một lần nữa, em xin chân thành cảm ơn!

Hà Nội, tháng 6 năm 2013

Phạm Thị Lập

BÀI THUYẾT TRÌNH

Kính thưa các nhà văn, các nhà phê bình văn học, các thầy cô giáo, các anh chị và các bạn.

Những trang viết của em giống như một trang nhật ký mà ở đó đôi lúc em thả tâm sự của mình vào, có những khi em lại tự vẽ cho mình một thế giới khác, nhiều khi lại lấy những trang viết như một trò chơi khác, là sự chơi những con chữ. Viết có những khi được, khi không.

Em không hề phân biệt hay mặc định về một dạng nhân vật mình sẽ viết. Em viết về tất cả những người khổ cực, khổ cực ở vật chất, khổ sở trong suy nghĩ.

Trong truyện ngắn *Khoảng thời gian biến mất* là truyện viết về một làng miền trung du nghèo thanh bình. Bỗng một ngày, người trong làng biến mất. Điều ấy được điềm báo không rõ ràng của nhân vật người ông. Nhân vật tôi cứ đi tìm, người nhà mình, nhân vật đã chứng kiến sự phá phách của nhiều người lạ mặt và cả ông trưởng làng. Cái kết truyện là cả làng chìm trong một màu trắng mênh mông của nước. Người làng bị treo dựng ở giữa một cái ao. Và một sự chạm nhẹ của nhân vật tôi, những bộ phận trên cơ thể người làng rơi và chìm sạch vào trong nước.

Truyện được viết dưới dạng, em kể song hành hai câu chuyện dưới cái nhìn của nhân vật tôi. Một là về người làng bị biến mất sau một giấc ngủ dài của nhân vật tôi. Hai là về người họ Vương.

Kết truyện em bỏ ngõ để người đọc tự suy đoán, nghi ngờ về xuất thân của nhân vật tôi và sự tai hại của công nghiệp với những vùng miền nông thôn.

Về truyện ngắn *Mùa hoa xoan*, đây có lẽ là truyện ngắn khác hoàn toàn về cách trần thuật so với ba truyện ngắn kia. Truyện viết về một người bà, dưới cái nhìn của nhân vật cháu, người bà có con trai đi bộ đội chưa tìm thấy mộ, bà còn nhiều hoài nghi con gái đi theo người đàn ông mặt da cóc nhà chỉ còn lại hai bà cháu.

Trong truyện có những hình ảnh không khó thấy trong đời sống của người Việt. Thế nhưng, trong cuộc sống, vì vội vàng, bị cuốn theo dòng chảy của cuộc sống mà đôi khi người ta đã mắc phải mà không biết. Nhân vật người cháu bị bạn bè ghét không phải vì nó không đáng yêu, không đẹp trai. Chẳng có điều nào nói lên trong truyện cả mà đơn giản vì cậu bé không có nền tảng, không ai cho cậu sự tự tin.

Còn truyện *Cô gái trong căn nhà nhiều hướng* lại là một cái nhìn khác. Cái nhìn của một người đi tìm. Đi tìm thằng bé có cái gáy rám nắng. Thật ra là sự tìm những điều giản dị, gần gũi nhất.

Cuối cùng là truyện *Độc Thoại*. Độc thoại là sự đeo bám bởi quá khứ. Nhân vật trong truyện bị chính người Dượng của mình bị cưỡng bức. Trong truyện, em đã lấy hình ảnh bóng đèn thường gặp trong cuộc sống để làm chủ đề chính trong truyện. Bị bóng đèn không phải cứ vùng vẫy là có thể thoát được. Mà ngược lại, càng vùng vẫy, bị đèn càng mạnh. Phương pháp tốt nhất để thoát khỏi cảm giác bị bóng đèn chính là buông lỏng các khớp, buông lỏng cơ thể.

Tất nhiên, truyện ngắn của em không tránh khỏi những thiếu sót, những non nớt của người học nghề, cần phải đào sâu hơn và rèn giũa nhiều.

Một lần nữa, em xin chân thành cảm ơn các nhà văn, nhà phê bình văn học, các anh chị và các bạn đã chú ý lắng nghe.

Chúc buổi lễ tốt nghiệp thành công tốt đẹp!

Khoảng thời gian biến mất

Sau giấc ngủ dài, tỉnh dậy, tôi thấy mình như đang trong một chiếc hộp không phải đen ngòm mà là màu mực pha loãng.

Tôi đang lơ mơ và thấy mình có một khoảng trống. Khoảng trống vô cùng về không gian và thời gian. Hình như có một khoảng thời gian bị mất, không tồn tại, hay không thuộc về Tôi.

Đêm qua, tôi mơ một giấc mơ lạ. Một giấc mơ toàn máu, máu chảy lênh láng, máu ở trên tường nhà, sàn nhà, máu chảy dài từ nhà ra sân. Hình ảnh của máu cứ lớn vồn quanh đầu như những con ruồi bắt được mùi mật ong. Nó khiến Tôi khó chịu, đuổi sao cũng không đi.

Nhà mình hôm nay đến lạ. Im ắng. Im ắng lạ kỳ. Không một tiếng gà gáy, không tiếng lợn kêu đòi ăn, không cả tiếng xe thò đi qua cổng. Không gì hết. Sự im lặng thường ngày tôi chưa thấy bao giờ. Tôi bước chân khỏi giường, mọi thứ trong mắt mình bỗng chuyển cả về màu mực pha loãng. Cái chén, bàn uống nước, cái quần tôi đang mặc cho đến hàng hoa dâm bụt trải dài ngoài ngõ, lá, cuống và cả cành tất tần tât cùng một màu. Ngay cả màu của nắng cũng biến thành màu mực pha loãng. Tôi đang không biết nắng to hay không nắng. Tôi bước hụt và ngã chúi đầu xuống đất. Chẳng có gì thay đổi sau cái ngã ấy cả. Chân tôi chạm đất mà như không, bước đi nhẹ bẫng như đang bay, chân như không phải chân mình.

Lâu nay, người trong làng trốn cán bộ lần lượt bỏ đi. Tất cả cũng tại ông trời không thương đến chúng tôi. Nắng thì nắng cho thật to, như thiêu như đốt, cây lạng như tờ không có lấy một cơn gió. Cánh rừng yên, không ai đốt lửa cũng cháy. Người lớn thì rạc đi vì nóng nắng, vì thiếu ăn. Trẻ con cứ khóc ngằn ngặt không chịu ăn vì nóng. Mưa thì mưa cho thật lực, chán lũ quét lại chuyển sang mưa đá. Mặt ai cũng bột bột, nhọt nhọt, xanh xao, ngơ ngác. Ngày lại ngày, ngay cả tiếng khóc tiễn đưa người chết cũng đuối dần. Chẳng phải lễ tết nhưng cả làng ngồi lại với nhau ở Miếu Bà Mau khẩn vái kêu cầu, cặp mắt ai cũng lơ mơ nhìn về phía xa vô vọng. Nắng, mưa, cuốn sạch rau rắng, mùa hàng, lợn gà về trời không bố thí cho dân làng chút gì. “Cứ ở lại thì chết đói mất, phải đi thôi.” Lời anh Tý béo cất lên trong khoảng tối, nơi gần nhất với cột Miếu. Người người lại dắt díu nhau đi, xiêu vẹo dưới bầu trời vừa nắng đầy lại đổ cơn mưa. Họ bảo, đi nơi khác không phải làm cũng được ăn, ở đây quanh năm vất vả vẫn thiếu.

Bố đã bảo sẽ không bỏ làng đi, phải ở lại giữ đất, ở lại với con trâu con bò.

Đã quá trưa sang chiều nhưng ông tôi, mẹ tôi, bố tôi và các em đều không có ở nhà. Chẳng còn gì để ăn, kể cả củ khoai sống. Bếp lò đã nguội lạnh từ bao giờ. Tôi đang tư duy để nghĩ xem họ có thể đi đâu được mà không báo cho tôi biết một lời. Tôi hậm hực. Bố có thể đi săn, mẹ có thể vào rừng kiếm măng nhưng còn ông và các em thì có thể đi đâu được? Ông quá già và các em quá nhỏ. Hay họ đang không

cần tôi. Không đâu, nếu không có tôi, họ sẽ chẳng làm được gì. Bố sẽ không yên tâm mà đi săn, mẹ sẽ chẳng làm được gì vì các em sẽ khóc và không có ai thay họ chăm sóc. Ngoài công, chẳng có bóng người qua lại như mọi hôm. Giờ này, đáng lý họ phải qua lại đông đúc mới phải chứ nhưng cũng chẳng có ai. Ngay cả bước chân con trâu ra đồng cũng không thấy.

Tôi đói bụng. Tôi đang ốm. Tôi muốn có người chăm sóc. Tôi muốn đi ngủ.

Giấc ngủ mê man kéo tôi đến tận chiều tối. Ngoài tiếng dế mèn, ếch nhái ngoài bờ ao thì mọi thứ vẫn im phăng phắc. Đến con ngựa già bình thường tôi vẫn đi thả, đã quá giờ mà nó cũng không chịu về. Tôi xuống bếp bắt con dế mèn nướng ăn tạm.

Lửa. Tôi không thể chịu đựng được khi có lửa. Người tôi chảy ra một thứ nước không phải mồ hôi, nhòn nhòn như mỡ nhớp nháp khắp người. Da tôi nứt toác để lộ những đường mạch máu, gân guốc nhiều hình thù. Trong người như thể có ai đang đốt gan đốt ruột. Thế là tôi phải chạy ngay ra ngoài và nhảy xuống cái ao ngay nhà khóa nước oàm oạp có thể mới dễ chịu và bữa tối của tôi cũng mất.

Đêm. Tất cả tối đen như mực. Tôi chìm trong bóng tối. Chỉ có cặp mắt tôi kiểm soát đêm. Cả xóm quanh nhà, chẳng có đèn nhà ai sáng cả. Chốc chốc chỉ có mấy con đom đóm nhao ngược nhao xuôi trong các bụi cây. Tôi kỵ lửa. Chỉ cần có lửa, tôi như thể sắp tan ra. Tôi đã chọn cách không thấp đèn mà thu mình trong bóng tối, một khoảng tối không phải đêm mà là màu mực pha loãng.

Cũng lạ thật. Một khoảng như không tồn tại trong tôi hoặc tôi không tồn tại. Vậy khi đó tôi ở đâu, làm gì? Tôi không thể nhớ nổi. Không có một dấu vết nào để chứng minh. Nhưng lạ kỳ, tôi là một thực thể. Tôi có thể đi đâu được nếu không ở đâu trên thế giới này?

Mưa. Con mưa này sao mà lạ. Nước mưa đỏ au như màu máu. Thứ màu duy nhất thay đổi trước mắt tôi. Tôi đi qua hạt mưa. Trong màn mưa có đám mây bay. Tôi ngửa mặt đứng nhìn có đàn cò trắng, đen, hay vàng? Tôi không biết nữa chỉ biết cánh của nó phát sáng qua những giọt mưa bay về phương nam. Lạ nhỉ, sao lại bay về phương nam? Chẳng lẽ đông đến rồi sao?

Tôi cứ ngẩng mặt nhìn theo hướng cánh cò, để kệ cho những hạt mưa rơi theo chiều của nó. Con mưa ngớt, vạn vật trong mắt tôi lại mang màu mực pha loãng. Buổi sáng nữa trôi qua. Chẳng có thay đổi gì đối với vạn vật xung quanh tầm nhìn của tôi cả. Cũng chẳng có ai qua lại, ngay cả bước chân của một con bò.

Tôi bắt đầu thất bát an và chạy quanh làng để tìm đáp án. Những con đường vừa quen vừa lạ. Quen là vì vẫn con đường lầy lội sau cơn mưa đã từng vùi dập nhiều lớp lá sấu, lá thị, lá bàng xuống lớp đất sét cứng queo. Lạ vì, con đường hôm nay mang một màu mới, mặc dù trong đầu, tôi vẫn nhớ y chang màu cũ nhưng quả thực hôm nay nó mang một màu cũ và chẳng có dấu chân người nào đi qua từ lúc cơn mưa đến giờ. Chân tôi đánh dấu những vệt đầu tiên xuống nền đất này kể từ cơn mưa.

Một con chuột chết trôi trên vũng nước tù đọng từ đêm qua. Nó gỏi đầu lên một mô đất nhỏ. Tôi chạy lướt qua. Tôi vấp ngã. Tôi vòng qua một cái ngõ gồ ghề toàn đá rậm. Điều đó chẳng có gì đáng chú ý. Một ngày nào đó, con đường đá rậm này được thay bằng con đường khác thì mới lạ, mới đáng nhìn. Những viên đá rậm đã quen từng hơi chân. Tôi tạt vào nhà cụ Ba Đang người bạn thân của ông nội tôi, hai người cùng một ý nghĩ, phải ở lại để giữ đất.

Nhắc đến mới nhớ. Mấy hôm trước, ông nội luôn lầm nhảm: Làng mình có người lạ qua ngõ. Bố lại bảo ông già rồi, mắt không còn tinh, đầu không còn nhớ rõ, lắm cảm rồi.

Nhà cụ cũng chẳng khác nào nhà tôi. Cái sân trống hoác, trong nhà chẳng có ai, đến con gà cũng đã chết khô ngoài góc vườn. Tôi đang nghĩ cụ Ba Đang cũng không muốn giữ đất thật rồi. Nước mắt ầng ậng. Tôi thấy tủi thân. Sao họ đang tâm đi mà không báo cho tôi biết một lời thì lạch cạch từ trong gầm cái máy tuốt lúa bị che bởi cái bạt.

Là thằng Thắng cầm què, cháu cụ Ba Đang. Nó bò lồm cồm từ trong gầm máy bò ra khi biết chắc là tôi. Nhìn thấy tôi nó chỉ khóc. Nó khóc to lắm, khóc đến là người đi. Càng dỗ nó càng khóc to. Hình như nó biết điều gì. Hình như...

Sau một đêm thức trắng, tôi phát hiện mùi bùn trên cơ thể mình không còn nữa. Tôi không phải là giun nhưng người tôi chưa bao giờ hết mùi bùn. Mùi bùn ở tay, ở chân, ở mái tóc, mùi bùn của cơ thể. Tôi thích mùi đó hơn bất kỳ mùi gì. Tôi thấy mình không còn khả năng ngửi thấy mùi gì nữa. Tôi nghi ngờ về sự tồn tại cái mũi của mình. Phải chăng tôi bị mất mũi. Trong giây lát, tôi thò tay lên mũi và kiểm chứng nó còn hay mất bằng cách đưa ngón tay vào ngoáy. Vẫn còn mà. Tại sao tôi không còn ngửi thấy mùi?

Thằng Thắng cầm què cũng bỏ tôi đi mất rồi. Tôi không biết nó đi từ bao giờ, đi như thế nào. Chỉ biết rằng, sau khi tôi quanh quẩn lý giải sự mất mùi của cơ thể thì không thấy nó đâu. Nó cũng biến mất mà không để lại dấu tích.

Tôi đang liên kết các sự kiện với nhau để hợp lý hóa những sự kiện tôi đang chứng kiến.

Đã đến lúc tôi phải đi tìm.

Ông nội, cụ Ba Đang và nhiều người già khác trong làng từng nói về ngọn núi T ở hướng đông của làng. Người già nói: Chỉ cần leo được lên đó sẽ thấy người mình thương. Dù đi đâu cách nhà hàng chục ngày đường thì cũng gần như ngay dưới chân. Nhưng xưa nay chưa có ai lên được đó, muốn đến được đó phải vượt qua con suối Đồng Vực quanh năm ngập nước. Xưa đã có nhiều người muốn lên đó tìm măng, nhưng cứ đi đến đoạn Vực Trung thì ai cũng bị mê hoặc bởi màu nước trong xanh như một viên ngọc phát sáng về đêm. Không thể không xuống tắm, xuống vầy sau một đoạn đường dài mệt mỏi và họ đều bị chết đuối, đoạn vực giống như cô gái xinh đẹp lừa mắt bao nhiêu người đàn ông để khi họ say đắm, mê mẩn thì lấy dao găm đâm chết người đàn ông đó. Người già trong làng bảo đó là dòng nước

mắt của người yêu con gái họ Vương làm đầy. Người đàn ông ấy không muốn bất kỳ ai xâm phạm đến nàng.

Ngày xưa có một người đàn ông mang theo vợ và con gái đến làng đòi nhập họ. Người ấy họ Vương, ban đầu đến thì rách rưới nhưng sau này người làng mới biết nhà ông ta có rất nhiều vàng. Và rồi lão nhà giàu họ Vương đã mang số vàng đó đi chôn cùng với cô con gái của mình ở đoạn Vực Trung. Người gì kể, tối hôm lão nhà giàu họ Vương mang con gái đi chôn là tối trăng mùa đông. Gió ở đâu gom về nhiều lắm làm bóng người ngã nghiêng. Trăng mùa đông, ở làng chưa bao giờ có. Thế rồi người họ Vương kia và bà vợ đã bỏ đi đâu không ai biết.

Tôi đi đến đầu làng, thấy những chiếc xe to và cao gấp hai con bò chở gỗ từ trong rừng đi về hướng thị trấn. Tiếng cuốc xeng, máy khoan ầm ầm, tiếng hò reo và cả tiếng nổ rất lớn khi còn chưa nhìn thấy mặt người phát ra từ hướng đằng đông.

Ông trưởng làng cũng đang bận rộn trông đám hỗn độn người và người với đồng đồ nát ấy. Con đập điều tiết nước từ Đồng vực vào ruộng của dân làng bị phá vỡ. Nước vào ngập trắng băng lúa đang mùa trở đồng của dân làng. Nước ngập hết. Ngập im cả xóm làng khu trũng. Đây là nơi chúng tôi thường đá bóng. Đây là nơi tôi thả bò. Đây là nhà bà Chinh. Bình thường những nơi đó cách nhau cả buổi ngày đường, giờ nó nằm nguyên trong một dải màu trắng.

- Bác trưởng làng ơi, cháu hỏi.

Ông nhìn tôi với cặp mắt hốt hải, sợ hãi, hét toáng lên rồi như điên như khùng chạy bán sống bán chết về hướng Vực Trung.

Không lâu nữa, nước sẽ dâng ngập trắng băng làng trước khi mùa khô đến. Họ làm gì với một khoảng nước mênh mông này? Rồi nước sẽ nhấn chìm họ như nhấn chìm đồng ruộng, sân đá bóng của tôi.

Chẳng ai biết tôi đang hỏi như là tôi không tồn tại.

Tôi bỏ lại sau lưng những khuôn mặt kịp kín khẩu trang với tiếng đập phá, khoan cắt và coi như không có sự tồn tại của tôi. Tiếng đập phá chan chát, tiếng khoan cắt, tiếng xe công nông rung chuyển trời đất v.v.... đeo đuổi tôi suốt dọc đường.

Tôi biết rằng, con đường tôi đang đi nở trắng một vàn hoa mua. Nhưng vô nghĩa với tôi lúc này. Vạn vật xung quanh tôi đều bị đánh đồng một màu.

Trời bắt đầu tăng nhiệt. Từng giọt mồ hôi lăn dài trên người. Rồi khô, khan và tôi bắt đầu héo rũ như những bông hoa rìa đường. Tôi ngồi nghỉ giữa con đường không bóng người qua lại. Một cái xác trôi lênh phênh cùng một thanh gỗ. Là lão trưởng thôn. Lão đang bị trôi giữa dòng nước xoáy. Đầu, người lão đập liên tiếp vào nhiều tảng đá nằm ngổn ngang dưới dòng nước xiết. Tôi đã cố gắng để lão được vào, nhưng tôi cũng suýt bị trôi theo nếu như không có đám cỏ bên đường. Tôi chạy đón đầu dòng suối, đến đoạn dòng thắt tôi mệt đừ đừ, người run lên vì đói. Hẳn nhất định sẽ bị mắc ở đây.

Tôi đã vớt được hấn lên. Người hấn mềm oặt như lươn. Chỗ nào cũng mềm và chẳng có gì có thể thay đổi được. Hấn chết thật rồi. Địa đã kịp bầu đen lỗ mũi và kẻ ngón chân hấn để hút máu. Chẳng còn cách nào khác. Tôi buộc hấn vào ba khúc chuối rừng, xuôi theo dòng nước hấn sẽ về tới làng, sẽ có người chôn hấn, sẽ có người nhà nhận hấn còn hơn nằm lại nơi rừng hoang không người nhang khói.

Người già nói người con gái nhà họ Vương ấy bị bố mang đi chôn khi đang yêu một người con trai làng bên. Họ yêu nhau đã ba mùa gieo ngô, mùa ngô thứ tư, chàng đã định đến xin hỏi cưới và nàng đã trao thân cho chàng vào đêm hò hẹn cách không lâu ngày không báo trước ấy thì chàng không tìm thấy nàng đâu. Chàng đã trèo lên đỉnh núi T và quanh năm cất tiếng hát vào mỗi mùa trăng. Vào một mùa trăng trong nhiều mùa trăng như thế, họ đã nhìn thấy nhau bằng câu hát. Chàng càng tới gần thì da thịt nàng càng nứt toác ra và máu cứ thế chảy ra. Chỉ khi dừng lại thì máu mới ngừng chảy. Họ không thể đến gần bên nhau. Chàng chỉ còn cách dùng nước mắt của mình để đến gần nàng, bảo vệ nàng. Sau này, nàng đã sinh được một thằng con trai cũng là cận ngày ngọn đèn trên đồng vàng phải tắt, mọi thứ tạo thành nàng, một nhan sắc, một đôi mắt tinh tường, v.v... một thực thể sẽ biến mất. Nàng đã đánh dấu vào vai thằng bé một cây cung tên để sau này dễ dàng nhận ra nó, dõi theo sự khôn lớn của nó. Và nàng đã thả nó xuống dòng nước mắt của chàng. Nhưng không may, chàng và nàng đã làm mất dấu đưa trẻ....

Thật là không dễ để vượt qua đoạn Vực Trung. Những viên đá dàn hàng như ma trận. Tôi cố gắng để vượt qua sao cho không ngã xuống dòng nước. Người già trong làng nói, nhìn dòng nước hiền hòa thế nhưng phía dưới là mạch nước ngầm và những tảng đá dàn trận muốn kìm kẹp bất kỳ ai rơi xuống đó.

Thật không may, khi đang mải mê với câu nói của người già, tôi cũng mắc bẫy một tảng đá nổi trên mặt nước. Nhìn thì kiên cố, nhưng toàn là rêu. Dòng nước cuốn tôi, lôi tôi chìm ngấm vào mê cung đá. Tôi lặn ngụp như ai đó đang chìm mình, càng cố vươn lên thì càng chìm xuống đáy. Hai tai tôi ù lại. Một khoảng không. Một màu đen ngòm, hoàn toàn không phải màu mực loăng. Trong phút giây lặn ngụp, vết thẹo hình cung tên trên bả vai tôi đau, buốt thấu đến tận tim gan. Tôi đã thả mình trôi theo dòng nước và xác định mình cũng giống lão trưởng thôn và bao người trai khác quanh vùng.

Bỗng như có một phép lạ, như có bàn tay khổng lồ nào đó vớt tôi lên. Tôi đang nằm trên dòng xoáy của nước. Cảm giác rất rõ ràng một cách rất từ từ, dòng xoáy đưa tôi đến với tảng đá to đầu nguồn bên kia. Tôi như đang được tắt cả những hoa, cỏ, nắng, gió nơi đây đón đợi. Nơi đâu, chỗ nào cũng thấy có nụ cười. Nhưng tôi phải đi thôi. Đi để tìm ông nội, bố, các em và người làng. Tôi nở một nụ cười soi dài trên dòng suối và một nụ cười khác đã cười lại với tôi để già biệt.

Con đường tôi đi dập diu câu hát. Từng ngọn cỏ thơm lan khắp núi đồi. Quả là không sai. Người già trong làng nói quả không sai. Đứng được trên ngọn núi T như mình đang được bay. Như là đang ở cạnh ông trời, như là đang rải chân trên những

ngọn núi khác xung quanh. Chẳng còn cái nóng. Chẳng có cái lạnh. Những đám mây trắng như xa vời, nay là trước mặt, chìa tay ra là sờ là thấy.

Này thì phía đằng đông, hướng thị trấn, chợ phiên hẹn hò, người ta vẫn đi lại buôn bán bình thường. Đây là phía đằng nam, nhẹ nhàng đón gió, sắc trời dù có chuyển màu, mây có vần vũ thì người ta vẫn chơi bời vui vẻ mà không sợ đổ cơn mưa. Ấy thế mà hôm nay, từ phía ấy nổi một trận gió to, sấm chớp âm ầm. Trời nổi lên những tia chớp dài. Mây, mưa mờ ảo. Trời vẫn đỏ như màu tiết lợn đóng đông. Mỗi tia chớp sáng lên, trên nền trời lại hiện lên một một màu mây khoác nhau, khi trắng, khi đen, khi màu mỡ chó. Điều này trời sẽ mưa to mất.

Thế rồi, tất cả sắc thái của phía đằng nam đã bị những tia nắng cuối ngày đằng tây đánh tan. Cuối ngày rồi mà nắng vẫn còn gay gắt. Đằng tây, hướng làng. Nơi những chiếc máy ủi ủi, máy xúc, khoan, xẻng, công nông âm ầm cả ngày lẫn đêm để phá phách để xây xây, đắp đắp cái gì đó gọi là Resort giữa những cánh đồng chết, những con đường nứt nẻ.

Kia rồi, cách không ngọn đồi trọc. Những con người bị treo đứng trên cao ở giữa một cái hồ lớn sâu trong rừng phía Tây. Những hình thù nghiêng ngả, bù xù. Tóc che lấp những khuôn mặt. Nhưng tôi có thể nhận ra màu sắc quần áo của người làng mình. Cái vòng cổ người làng mình đeo. Để chắc chắn hơn, tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, người làng tôi vẫn còn nguyên mùi bùn. Thứ mùi chỉ người làng tôi mới có.

Tôi vượt qua cánh rừng, con suối mà không còn sợ bất kỳ điều gì. Càng đến gần, những minh chứng để khẳng định người làng tôi càng chính xác. Người to nhất, bị treo ở giữa là bố tôi. Đứa nhỏ nhất bị treo ngoài cùng là em trai tôi. Thằng co rúm ở một chỗ lạc loài kia chắc chắn là thằng Thắng què cụt. Nó cũng bị treo lên đây từ khi nào? Lòng tôi đau như cắt, tôi chạy càng nhanh, nhanh đến mức như là cánh rừng đã cách lối cho tôi chạy. Nhanh đến mức như gió cống tôi đi. Tôi cũng không nhớ rằng tôi đi đường nào mà đến đây nhanh như vậy.

Họ bị treo dựng cả lên. Những con điều hâu bay lượn lơ xung quanh, muốn liêu mình lao vào ăn thịt nhưng có điều gì đó khiến chúng còn sợ. Tất cả người làng bị trói trên đó và được xếp thành hình thù gì đó rất kỳ lạ, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy. Họ được nối với nhau bằng một sợi dây và kéo dài vào chiếc cọc bên kia bờ ao. Tôi chạy thật nhanh về hướng sợi dây, mong đưa được người làng tôi xuống.

Chẳng thể tin vào tất cả những gì đang diễn ra trước mắt mình. Khi tôi vừa kịp chạm vào sợi dây. Những con điều hâu kêu thảm thiết liệng vòng quanh. Từng khúc thịt một, chân, tay, đầu, cổ, tất cả các bộ phận của những người trên đó rời rông rông, rơi sạch xuống nước và tan ra. Trong phút chốc sợi dây đã chẳng còn gì. Đám điều hâu kêu như thể ăn vạ. Tôi đã ngã vật xuống vũng bùn khi trời đổ cơn mưa rất to. Cơn mưa đến từ đằng nam.

Tôi mong đây chỉ là một giấc mơ. Nhưng nó lại chẳng phải. Sự thật vẫn diễn ra trước mắt. Một khoảng ao rộng lớn chỉ nguyên một màu đỏ của máu.

Tôi đã đứng lên đi về hướng làng. Nhưng tất cả đã chìm trong một màu trắng mênh mông. Những chiếc xe công nông, máy ủi, máy xúc, những con người bận rộn cũng bỏ đi đâu hết, bỏ lại đồng đồ nát ngập nước mênh mông, những quả đồi trắng xóa không một bóng cây. Mưa trôi xối xả.

Tôi giống như con nghé chưa giàng lạc mẹ. Thấy bất an khi biết mình chẳng còn chỗ nào dựa dẫm. Đang mùa mưa gió tôi sẽ đi đâu mà sống? Làm sao để tìm được mùa, màu cho tôi.

Vạn vật xung quanh tôi bỗng tối đen như mực. Tôi không thấy đôi chân mình tồn tại. Tôi như đang lặn ngụp trong một cơn lũ lớn.

Mùa hoa xoan

Mẹ nó cầm tinh con trâu, lại là trâu tháng mười. Thực ra nó chẳng hiểu chút gì về tuổi tác. Những thứ loằng ngoằng và quá tải đối với trí nhớ của một đứa còn ham chơi và không thích nhớ những gì nó không muốn.

Mẹ nó được trời phú cho cái dáng khỏe mạnh nhưng làm gì cũng chậm chạp. Hàng xóm, ngay cả bà nó đều không ưa mẹ nó. Làng này, mẹ nó là người duy nhất không chồng. Và nó là đứa duy nhất không có bố.

Nó không được bất kì ai hoan nghênh trong một cuộc chơi nào. Thậm chí nó còn là cái cớ khiến người ta bực mình và họ luôn kiếm một lí do nào đó để đuổi nó đi cho khuất mắt. Trước bọn bạn cùng tuổi nó giống như một con hải bần thiu. Bị chúng nó vô cớ cốc đầu hay ném đất vào người là chuyện bình thường.

Những lần đi học về, biết rằng không thể đánh trả khi chúng nó xông vào đám, đá, cốc, nó thường xỏ thật nhanh hai chiếc dép vào tay và ôm cái cặp sách rách tươm chạy bạt tử, qua đường tắt để về nhà.

Thực ra, cái mà nó thích không phải là những ngày cặp sách đến trường cũng không phải được chơi với bọn bạn trong xóm. Nó chỉ thích được ở luôn trong lũy làm diều và lội chân xuống ao rau muống để nghịch cá. Ý nghĩ quái dị luôn trong đầu là nó được biến thành nòng cá có bộ vây với đủ màu sắc, và cái đuôi dài khướt như cá cờ. Không có bất kì sự ràng buộc nào, đi chơi thoải mái mà không bị ai mắng, ai đánh. Khi thích có thể tự tách đàn và lang thang một mình.

Ngày mẹ nó quyết định đi theo người đàn ông có cái mặt da cóc, cái trán rỗ và chân tay dật dẹo là ngày hoa xoan nở rộ. Bà nó nổi cáu ném hết quần áo của mẹ nó ra cổng rồi đốt, rồi đập phá đồ đạc, rồi khóc. Nặng như đã chán ngán vuốt ve mọi thứ ở nơi cũ kĩ này. Bỏ lại một vùng trời đen, buồn ảm đạm. Gió quất mạnh vào ngọn cây, cuốn tung vụn vật. Những cánh hoa xoan như lộn ngược, oằn mình, va đập vào nhau nhưng chính chúng cũng không biết gió sẽ cuốn chúng về hướng nào.

Mẹ nó cứ thế đi cùng người đàn ông có cái mặt da cóc mà chẳng thèm ngó ngang gì đến nó. Nó cố gắng kiếm tìm cặp mắt quen thuộc của mẹ nó hàng ngày, cặp mắt một mí, lì lì, lúc nào cũng trong trạng thái thiếu ngủ. Nhưng trong suốt đám cưới, mẹ nó thường né tránh nhìn vào mắt nó. Thứ mà nó tìm thấy là một người hoàn toàn khác mẹ nó ngày trước. Người đàn bà khoác trên mình chiếc váy mà chỉ cô dâu mới được mặc và phủ một lớp phấn son, đầu điểm vài bông hoa. Với cặp mắt lấm lét sợ sệt đã bỏ qua nó và đi về hướng cùng chiều với gió.

Đám cưới tàn. Mọi người tập trung thu gom những thứ gì của nhà mình, từ cái phích cho đến cái bát ăn và cả những miếng thịt lợn, bát nước xuyết còn sót lại lúc trưa, ai cũng chăm chăm gói ghém cho mình một bọc thật to. Mọi thứ còn sót lại là

những gì bản thủ, lộn xộn. Gió vẫn rít từng hồi như bản nhạc ma. Người ta chỉ biết hành động để thỏa mãn lòng tham của mình. Hay người ta đang mừng cho bà cái Tò đã già được đưa con gái ế đi?

Bà nó đứng lặng một chỗ nhìn vô định về hướng mẹ nó đi. Hai hàng mi bà ép chặt vào nhau, giọt nước mắt nhỏ bé vừa trào ra chỉ đủ đọng lại nơi khóe mắt.

Những con chuồn chuồn bay lượn không theo một trận tự hay một quy tắc nào. Không có sự ràng buộc thậm chí màu sắc trên cơ thể chúng cũng không hề giống nhau. Điều này khiến nó liên tưởng tới sự độc lập của những cánh diều, chẳng cái nào giống cái nào. Cái nào chịu được gió thì lên cao vút tận mây xanh, cái nào không chịu nổi thì bị gió khuất phục, rơi thẳng xuống ruộng lúa hoặc nương nước rồi ướt sũng. Với nó, nó luôn nghĩ gió rất công tâm, gió sẽ không thiên vị cho bất kì cánh diều nào nếu không chịu được thử thách của gió cho dù cánh diều ấy có đẹp hay sắc sỡ đến mấy đi chăng nữa. Nhưng lúc này, những con chuồn chuồn hay những ý niệm đó đã không còn sức hấp dẫn và quan trọng đối với nó nữa. Bỗng trong nó thấy sợ sự cô lập.

Người ra vào mỗi lúc một thưa dần. Bà nó nằm dài trong giường. Bà cố hắng ròi quát: “Con kia, có biết trời sắp mưa không mà cứ ở ngoài đây?”

Nó vội chạy ngay vào trong nhà đến chỗ bà nó nằm. Nó chỉ im lặng ngồi nhìn cặp mắt ngấn nước của bà nó.

Không khí trong nhà im bật, gió cũng im hẳn chỉ còn bản độc tấu của đế mèn. Không khí lạnh lùng dễ sợ. Trời đã tối, mặt đất chỉ còn trông thấy mờ mờ. Bóng đèn tròn bị ruồi ỉa đen xì, mạng nhện chằng xung quanh cũng không buồn bật. Cảm giác trống vắng bắt đầu làm quen với nó. Nó sợ chính cái bóng của mình in trên tường. Nó cảm thấy sự đơn độc không hề thú vị như nó từng nghĩ.

Từ khi mẹ nó đi theo người đàn ông, bà trở lên ít nói, như thể mẹ nó đã mang theo cả tương lai và kéo kị ức buồn trở về. Nhà nó vốn buồn trở nên hoang tàn, mỗi người một góc một việc chẳng ai nói với ai. Mâm cơm chưa một lần có đủ ba mặt người giờ chẳng ai buồn dọn ra. Không khí nặng nề ấy khiến nó sợ chẳng dám về nhà. Ngày nào đi học về, lục cơm nguội ăn vội vàng, rồi không quên cất đi một nắm để mang vào lũy làm diều, cho cá ăn tối mịt mới về.

Bà nó thường thức giấc vào ban đêm và tìm đến vị nồng nồng cay cay của miếng trầu không. Chính mùi thơm của trầu không tỏa ra từ cơ thể bà đã đánh thức giấc ngủ của nó. “Bà đang đợi gì à?” Bà im lặng bước vào nhà. Cái dáng điệu khi này của bà khiến nó, lúc ngái ngủ tưởng nhầm bà là một người khác không phải bà hàng ngày, thường ngày bà nó không hiền thế, không dễ gần chút nào.

Mỗi lần mẹ nó về thăm nhà là một lần mang theo những vết bầm tím ở mặt, rồi lại đi vội vàng. Bà nó lại buồn nhiều hơn. Và những lần mẹ về ngày một thưa. Rồi chẳng thấy về nữa.

Đêm nào bà cũng quanh quẩn bên âu trầu không. Rồi lục lại đồ đạc cất giấu trong chiếc hòm bằng gỗ cũ rích. Bà nó kể cho nó nghe những kỉ niệm của hơn ba mươi năm về trước. Đêm nào bà cũng kể, kể khi tâm trạng buồn, bức và kể cả khi vui. Vui chỉ đơn giản bà mơ thấy bác cuốc giun cho vệt ở đầu hồi, mơ thấy bác cười và đi. Cười rồi lại khóc. Cứ vậy mà hết đêm. Bà kể nhiều đến mức nó thuộc lòng từng chi tiết. Kí ức hầu như không có bóng dáng của mẹ nó.

Bức ảnh của bác nó đặt trên bàn thờ nhưng không có bát nhang. Bà không cho nó thắp. Có lẽ, đây là hành động kì dị mà ở cả cái làng, cái tổng này không ai làm thế. Bà nó bảo bác đi bộ đội trước tuổi. Đi đầu năm thì cuối năm bà nhận được giấy báo tử. Đồng đội bảo bác hi sinh nhưng không ai biết bác hi sinh như thế nào.

Người ta bảo có nhà ngoại cảm tìm liệt sĩ hay lắm. Trong làng, nhiều gia đình tìm được nhiều hài cốt liệt sĩ. Người ta mừng rỡ, ăn mừng làm lễ đón rước to lắm. Ngày nào bà nó cũng ngóng, cũng đợi. Ngày thì đi ăn mừng rồi đêm lại về khóc.

Cả nhà Tình Quích bán thịt lợn cũng tìm được hài cốt của chú Mạnh rồi, chú này đi cùng đợt với bác nó. Nghe thấy bảo cả đi xem lần đi mang hài cốt về là hết hơn trăm triệu.

Đêm nay, bà nó không ngồi trước hiên mà ngóng và đợi nữa mà mở cổng đi. Bà đi như người bị mộng du. Bà đi đâu nó không biết. Bà bỏ nó một mình. Nó sợ, sợ ông ma mìn mẹ nó vẫn kể. Lại một lần nữa nó bị ở một mình. Nó đã nhận ra rằng, cuộc sống của con người không thể độc lập như loài chuồn chuồn. Nó lật chăn chạy theo bà. Không dám đi cùng bà vì sợ bà đuổi về. Nó đành lẻo đẻo chạy theo sau để không bị phát hiện.

Hai tay bà chấp ra đằng sau cái lưng gù. Đi rất nhanh. Đi như bị ma đem, như đến vô cùng không có điểm cuối. Nhưng rồi, bà nó dừng lại bên mạch cầu canh⁽¹⁾.

Ngoài sợ hãi nó không biết phải làm thế nào. Sợ hãi chưa qua đi, nó giật mình bởi tiếng gào thét như muốn xé tan gầm trời này.

- Mày còn sống hay chết thì mày phải cho u biết chứ. Sống thì về với u, còn chết thì phải về báo mộng chứ. Hơn ba mươi năm rồi u không có tin tức gì của mày. Mày bắt u chờ đến bao giờ nữa?! U già rồi có đội đá để đợi mày được mãi đâu. Mày què quặt cũng được. Về với u cho có mẹ có con. U đã chờ đợi sắp hết đời rồi, đợi bố mày, đến đợi mày. Có lúc nào U sung sướng đâu. Mày phải thương u chứ. Mày có nghe thấy kh..o..ô..ng.

Tiếng thét của bà vọng vào không gian, rồi vọng trở lại như câu hỏi của bà bị ném trả lại. Trong đêm tối đen như mực, mọi thứ chỉ là những khối hình thù màu đen nổi trên cánh đồng trắng xóa mùa nước ải như vết bùn bám trên cánh cò không lồ.

Mọi dấu vết của đêm qua dường như bị bà xóa sạch. Không có gì khác ngoài đôi mắt sưng húp, mọi nỗi buồn như xoáy sâu vào vô tận nơi khóe mắt.

- Bà có mệt không bà? - Nó hỏi

- Mệt gì? Làm sao mà mệt, bà mà nằm ra đấy lấy gì cho mày ăn, cho mày đi học, có mà chết đói, con mẹ mày bỏ đi, có thèm nhòm ngó gì về nhà đâu, thỉnh thoảng gửi cho vào quả trứng vịt, ông thì ông thèm vào, sống có cái tình là chính chứ cho vài cái thứ vớ vẩn thì vứt. Bà mà là người vô tâm, mày chết đói lâu rồi. Mẹ mày có xách dép cho bác mày. Ngày xưa,...

Gần đây, những kỉ niệm đẹp về bác thường được bà nó bắt đầu bằng những nhọc nhằn của mẹ.

“Ngày xưa, bác mày tốt lắm, không bạc giống con mẹ mày đâu. Giữa trưa, nó thấy ai gánh phân là sầm sầm gánh hộ, nó thấy ai vất vả là nó thương lắm. Gần đến tết, u thì làm chẳng hết việc, nó cứ đi đánh đáo, mắng thì chỉ biết gãi đầu cười khi khi, thế mà tích được một ống bơ tiền xu cất trên cột nhà, đến tết bỏ ra mua áo cho u với em, mẹ mày đấy. Thế mà con mẹ mày có biết điều đâu, ăn cơm còn tị nạnh. Nhà thì nghèo cơm ở đâu ra mà ăn no, dọn sẵn mà ăn chứ. Thế mà đi kể với hàng xóm là u thương con trai hơn con gái, cho con trai ăn cơm còn bắt con gái ăn sắn, có biết đâu là thằng anh nhịn đói đi gánh phân để phần cơm cho em. Con mẹ mày chết cái tính xấu vẫn không chữa”.

Câu chuyện của bà nó về bác tưởng chừng như không bao giờ kết thúc.

- Có tiếng người ta ồn ào, bước chân dồn dập đổ xô ra đầu làng, tiếng còi xe ô tô vọng từ đầu làng vào.

Nhà Lấp về rồi đấy, chắc nó đưa được mẹ em nó về rồi. Nhà người ta sao mà sướng thế. Bà nó chỉ lăm lăm thế nhưng không hề tỏ ý muốn đi xem.

Con bé cũng chẳng muốn đi. Nó mãi ngắm con chuồn chuồn chang trong chiếc bình nhựa. Mắt nó mơ màng. Nó đang mơ nó biến thành con chuồn chuồn chang quý phái. Sắc màu trên cánh thì quả là không con nào giống nó. Nó mơ thấy những con chuồn chuồn ngô đang tấn công nó. Chúng có cái cánh xấu xí nhưng khỏe vô cùng, cả cái đuôi nữa. Đôi cánh lộng lẫy nhưng mỏng manh của nó bị cái đuôi to khỏe của con chuồn chuồn ngô đánh cho nát tươm. Rồi nó rơi xuống đất...

- Bà cái Tồ ơi, nhà Lấp nó tìm được mẹ nó rồi đấy. Giọng bà Thao the the từ ngoài cổng vào đến tận sân nhà nó. Này. Nhà bà cũng cố gắng vay mượn rồi đi xem xem thằng con bà nó ở đâu rồi đi mang nó về cho khỏi khổ. Ăn tiêu bao nhiêu chả hết, tìm nó về cho có mẹ có con.

Bà nó ngó bả Thao một cái rồi nhìn đi hướng khác và đáp: Con tôi sống chết còn chưa biết thế nào. Có khi mai nó vác ba lô về làng cũng không biết chừng.

- Bà cứ nói mồm. Ăn lương của nhà nước bao nhiêu năm vẫn bảo con mình chưa chết. Có giỏi thì không ăn lương nữa. Trả nhà nước đi.

Bà nó tặng cho bà ta cái nhìn căm thù mà quát lên:

- Bà đi về đi.

Chẳng hiểu vô tình hay cố ý, câu nói của người ta cứ như lưỡi dao xoáy vào vết thương lòng của hai bà cháu nó.

Bà Thao bỏ về ra về bực tức. Bà nó cũng tức. Sẵn cái chổi lúa bà lia cho lũ gà con đang chơi ở sân chạy táo tác.

Nó giật mình tỉnh giấc. Gà mẹ và đàn gà con đang táo tác gọi nhau. Bên khung cửa sổ, đàn kiến đen đang dắt díu nhau vào bên trong. Lăn theo dấu vết. Đàn kiến đã bâu đen con chuồn chuồn. Con nào cũng hăng hái, khăn chương. Chúng đang tập hợp lực lượng để kéo xác con chồn chuồn ra khỏi chiếc hộp nhựa. Đôi cánh quý phái, mỏng manh của con chuồn chuồn đã không còn nguyên vẹn. Con bé ngồi thất thần, nhìn chăm chăm con chuồn chuồn mặc cho ánh nắng rất xuyên qua khung cửa sổ chiếu thẳng vào chỗ nó ngồi. Nó vẫn không hiểu vì sao con chuồn chuồn lại chết. Nó luôn nghĩ, đây là môi trường tốt nhất dành cho nó tránh những mối nguy hiểm.

Có tiếng đổ vỡ ở ngoài sân. Con bé chạy ra xem. Bà nó đang nằm xõng xoài ở sân giếng, vung nôi cơm lặn lông lốc dưới nền. Nó vội vàng hô toáng lên nhờ người đến giúp. Nhưng vào giờ này, người ta đổ xô đi xem nhà Lấp mang mộ anh về rồi, nếu không thì họ cũng làm đồng cà, chẳng có ai ở nhà.

Nó cố gắng hết sức, đưa bà nó lên vai. Người bà mềm oặt đi, nó khăn trương dìu bà nó vào trong nhà. Mồ hôi trên trán và người nó ướt sũng. Nó vội vàng lấy lọ dầu gió bôi vào thái dương và bóp đầu nhẹ nhẹ cho bà nó như những lần bà nó vẫn làm cho nó mỗi lần nó bị sốt. Bà nó tỉnh lại nhưng có vẻ như mệt mỏi buồn bã chân tay, khó chịu.

- Bà thấy đau ở đâu hả bà? Để cháu đi gọi bà dì nhé.

- Không phải gọi. Để tao ngủ một giấc là khỏe lại ngay. Mày đi gọi rồi người ta lại tưởng tao sắp chết.

Bà nó nói rồi quay lưng vào trong tường ngủ. Nó biết rằng bà nó chỉ vờ ngủ để không muốn nó nhìn thấy bà nó đang khóc. Để bà nó nằm trong giường, ra ngoài sân ngồi mà nó vẫn vãi mồ hôi hột, hai chân nó giun lên. Trong những lúc như thế này giá mà mẹ nó có ở nhà thì tốt biết mấy. Nó ngồi tựa lưng ngoài hiên nghĩ miên man.

Lâu nay người ta vẫn đồn, mẹ nó ở bên kia cũng chẳng sung sướng gì. Mặt mày suốt ngày thâm tím. Gần đây, người ta lại kể người đàn ông mặt rỗ sắp lấy thêm vợ nữa. Đi đến đâu nó cũng nghe người ta nói: “Mẹ mày sắp bị người ta đuổi ra khỏi nhà rồi”. Những câu nói như con dao cố tình cứa sâu vào vết thương của bà cháu nó nhưng lại làm thỏa mãn niềm vui của họ.

Thực sự, nó không hiểu được tư duy của người lớn. Tại sao cứ phải giận dỗi, thù hằn trong khi ai cũng bảo vì nó. Cho đến khi này, lục lại trí nhớ, nó cũng không biết nó giận gì. Điều duy nhất nó muốn là được ngồi ăn bữa cơm có đủ mặt ba người.

Vừa nghĩ tới là mẹ nó về. Mẹ nó mang theo cái bụng bầu và một làn quần áo. Cái bụng bầu vượt mặt nhưng người mẹ nó gầy rô xương. Hai má hóp lại, rạm nắng đen xì để lại cái gò má trơ ra, mắt thâm quầng như người thiếu ngủ có chút gì đó rất buồn. Có lẽ lần này mẹ nó về cũng như những lần khác. Về thật nhanh rồi đi cũng vội vàng. Con bé đứng ngây ra đợi chờ sự chú ý của mẹ nó.

- Bà đi đâu rồi?

- Bà bị ốm nằm trong buồng mẹ ạ.

Bà nó đang nằm trong nhà nhòm dậy.

- Mà vẫn còn nhớ đến cái nhà này để về đây hả?

Câu nói của bà nó còn chưa dứt mẹ nó đã quỳ sụp bên giường bà nó nằm và khóc như mưa. Bà nó khóc. Nó cũng khóc theo.

- U ơi, em khổ quá.

Ánh mắt bà nó nhìn xa xăm như thể bà nó đã biết hết mọi chuyện và đoán trước được ngày này. Và bà nó đã chuẩn bị sẵn tâm thế để chấp nhận từ lâu.

Mái tóc bạc của bà buông dài. Trông bà nó già hẳn, hiền hẳn so với thường ngày. Cả bà và mẹ nó không nói gì thêm.

Ngoài sân, nó phát hiện trên những cành xoan khẳng khiu là những cánh hoa xoan nở tím ngắt một vùng. Đúng rồi, mùa hoa xoan...

Nó thấy nhà nó giống như một thế giới khác. Nó thấy nhiều cái khác trong chính ngôi nhà của mình. Gương mặt của bà, của mẹ nó khác. Cả những cánh diều và cánh chuồn chuồn cũng khác. Chưa bao giờ nó được đứng giữa cánh đồng mênh mông nhìn diều của chính tay nó làm ra bay vút lên tận trời xanh.

Cô gái trong căn nhà nhiều hướng

Tôi đang ở nơi mà có rất nhiều màu trắng. Từ bộ quần áo của những người đi lại trước mặt tôi, bức tường, đồ dùng cho đến ga trải giường. Nhiều người đi qua nơi tôi ai cũng vội vàng, hốt hải. Bộ mặt của ai cũng nhăn nhó, có người còn khóc.

Nơi cánh cửa phía đông nắng chiếu chói chang, gay gắt. Cánh cửa phía tây, bầu trời như bị kéo thấp xuống, bí bách. Mọi thứ bị kéo trùng xuống. Tôi bị lùn đi giữa không gian rộng mênh mông màu mỡ chớ. Nơi cửa sổ đằng nam, gió thổi rất mạnh dưới cái nắng đỏ quạch của buổi cuối ngày. Hình như, trời sắp đổ cơn mưa.

Định bước qua nơi cửa sổ đằng nam để ngắm mây bay nhưng chân tôi bị chặn lại bởi những người nằm dưới đất. Họ nhường nhau từ chỗ để chân. Những khuôn mặt nằm nghiêng, cặp lông mày của ai cũng chau lại, hình như họ đang lo lắng, hình như họ đang sợ. Tôi không muốn làm mất giấc ngủ của họ nhưng bỏ qua khoảnh khắc ở khung cửa sổ phía nam thì thật là tiếc. Chắc chắn lát nữa sẽ có cầu vồng. Có ai đó đang giật mình ở một góc nào đó không trong tầm mắt của tôi. Có thể, họ mơ thấy mình bị ngã cầu thang chăng? Hay họ vẫn còn dư âm của chiếc cầu thang máy ở lối vào?

Tôi đưa bước chân ra hướng cửa sổ tây nhìn sự chuyển màu của bầu trời dưới không gian màu mỡ chớ. Mây bay vội vàng, gấp rút cuộn cuộn như con sông mùa lũ sẵn sàng san bằng tất cả. Giống con rồng giận giữ, dùng phần thân và đuôi quất lên vạn vật làm cho cát bụi bay mù....gió cuốn tung nào lá, nào cát. Bầu trời bỗng đổ mưa nơi cánh cửa sổ đông.

Thời tiết thật lạ, đang nắng vậy mà mưa ngay không có dấu hiệu báo trước. Như thế mẹ tôi gọi là mưa bóng Mây. Tôi đưa chân mình ra hứng mưa, đưa tay ra búng mưa và nhìn nắng xuyên qua kẽ tay. Mọi thứ trở lên mềm mại và trong lành hơn bởi những giọt nước được nắng xuyên qua. Con đường vốn dĩ tấp nập, ồn ào, lấm lem điều bất chợt bỗng trở lên yên bình, trong lành và vui tai hơn bởi tiếng còi và tiếng động cơ xe.

- Vào nhà đi, ốm bây giờ.

Tôi giật mình quay lại, mẹ đang đứng nhìn tôi ở nơi giao cắt giữa khoảng tối và sáng. Nửa mặt bên trái của mẹ được ánh nắng chiếu qua để lộ những vết tàn nhang, chân chim nơi khóe mắt thâm quầng thiếu ngủ và mái tóc rối bù. Nửa mặt bên phải bị bóng tối che khuất tôi chỉ nhìn thấy mờ mờ, hình như bên má phải đang bị sưng. Hình như mẹ đang khóc. Tôi không biết, chưa bao giờ tôi quan tâm xem mẹ đang nghĩ gì. Tôi ngoan ngoãn đi vào trong phòng có nhiều nguồn ánh sáng. Đi vào để ôm chầm lấy mẹ. Càng tiến tới mẹ càng xa tôi. Chạm tay tới bóng mẹ dường như là khó khăn. Tôi đưa tay lên gò má, nơi tôi đoán là bị sưng. Càng đưa tay mà như tay mình quá ngắn. Thế rồi, năm ngón tay tôi hần dần vào khuôn mặt. Ngón cái, nắm gọn nơi sống mũi. Khuôn mặt mẹ tan dần, vỡ dần như cát, như gió.

Tôi bị quay cuồng bởi gió....

Đêm qua, tôi mơ thấy một người đàn bà xấu xí. Khuôn mặt bà có điểm rất giống mẹ tôi nhưng bà ta xấu hơn. Da mặt bà ta sần sùi như da cóc. Các vết sần sùi đầy cả khóe mắt. Tôi thấy một thằng bé lon ton. Nó còi lả, đen lả, chạy cũng nhanh lả. Tôi cứ mãi miết đuổi theo nó nhưng không sao đuổi được. Nó không để lại bất kỳ dấu hiệu gì, không tên tuổi, không địa chỉ ngoài cái gáy rám nắng màu mận chín.

Từ hôm đó, tôi không sao tìm thấy mẹ nhưng ở bất kì nơi nào, bất kì đâu, tôi đều thấy có bóng dáng của mẹ. Người giống ở dáng đi, người giống ở tư thế ngủ, có người lại giống từ cách chau lông mày. Riêng có người đàn bà tôi mơ thấy, bà ta giống mẹ từ cặp mắt. Nhưng chắc chắn không phải mẹ, vì bà ta quá già.

Mẹ tôi đã mất tích và không thấy trở lại kể từ lần đó. Sự xuất hiện của người đàn bà trong giấc mơ khiến tôi nghi ngờ. Nghi ngờ mẹ, nghi ngờ về một câu chuyện của mẹ mà tôi chưa bao giờ biết đến. Tôi nghi ngờ tôi.

Tôi bị ám ảnh với người đàn bà và đứa trẻ đó. Mỗi lần không vận động, không muốn nghĩ gì thì hình ảnh của hai người đó lại hiện ra rõ rệt trong đầu tôi. Linh cảm về khoảng cách mỗi ngày một gần.

Nơi này, chỉ mình tôi đơn độc. Ai nấy đều có người bầu bạn. Họ cùng chung với nhau chiếc giường màu trắng. Giường năm người, giường ba người. Có vài chiếc hai người. Tôi muốn ngả lưng một chút.

Tôi đi đến chiếc giường cạnh cửa sổ ngay cửa chính hướng đông đi vào, nơi chỉ có hai người phụ nữ nằm. Tôi ngồi ké vào phần trống ở cuối giường, người phụ nữ mặt méo lòi chiếc túi sách ra rồi mời một người đàn ông đến trước tôi nửa bước chân ngồi vào chỗ đó. Họ nói chuyện với nhau rất niềm nở. Tôi quay đi và họ bắt đầu nói câu chuyện của mình.

Tôi đi ngang qua một chiếc giường khác cũng chỉ có hai người. Nhưng họ đang làm tình với nhau. Tôi không muốn lên tiếng. Đành men theo mạch nhà đi cho nhẹ nhàng. Tôi hoang mang, mệt mỏi, chóng mặt và đau đầu vì những cơn gió nóng. Gió nóng thổi qua từng cơn, từng cơn một. Nó nóng như thể lò bát quái, khiến mặt tôi nóng bừng, đỏ như. Tôi cứ thế bước đi theo quán tính, bước chân lại đưa tôi về với chỗ ban đầu. Tôi đứng đúng vào vị trí mẹ tôi đứng lúc tôi đang nghịch mưa. Khuôn mặt tôi cũng biến dạng. Tôi muốn nghỉ ngơi trên một chiếc giường....

Ở hướng cửa có nhiều màu nắng. Phía sau cánh cửa gỗ màu nâu vẫn còn một chiếc giường nữa chỉ có hai bà gầy tong teo ngồi. Tôi quan sát rất lâu thấy không có ai qua lại đó chơi. Những người đi qua không bao giờ nở nụ cười, nhưng hai bà già đó thường cười rất to. Họ chia cho nhau từng miếng cau khô đến mảnh lá trà. Chẳng ai nghe thấy họ nói gì nhưng nghe thấy họ cười, những người xung quanh thấy họ cười, đang ngủ cũng ngẩng lên cười theo. Một người phụ nữ mặc trên mình bộ trang phục màu trắng, trên cổ đeo rất nhiều thứ dây rợ, tay cầm rất nhiều đồ,

nách cặp rất nhiều thứ. Chị ta quát hai bà vì cười to. Tiếng quát của chị ta khiến tất cả mọi người đều tỉnh giấc. Hai bà lão khấp nép sợ hãi, đôi mắt ngấn nước, mồm méo xệch tủi thân. Tất cả mọi đều ngổm dậy, chau mày không hiểu. Tôi cũng không hiểu. Tôi cũng thấy vui khi nhìn thấy hai bà cười.

Hình như chị ta tự thấy mình lạc lõng và lê bước chân đi. Hai bà ngồi thu lu sợ hãi cho đến khi không ai nghe thấy tiếng dép của chị ta lê dưới sàn mới thôi.

Tôi cố gắng vượt qua cơn đau đầu, choáng váng, mọi thứ quay cuồng khi bước đi. Tôi cố gắng lết đến chỗ hai bà già đó xin được nằm cùng.

Họ vui vẻ cho tôi nằm cùng khi chị kia đã đi khuất. Họ không còn cười nữa mà bảo nhau ngoan ngoãn nằm xuống. Cả hai người đều hơi gù và còng. Họ nằm nghiêng, quay về cùng một hướng. Trông họ giống như hai dấu phẩy. Họ nằm sát vào nhau để phần chỗ cho tôi nhưng cũng không rộng rãi là mấy vì thực chất giường chỉ dành cho một người. Tôi cố gắng nằm thu mình hết mức có thể, cũng tốt hơn không có chỗ nằm. Hai bà nhanh chóng ngủ thiếp đi và dễ dàng thả ra tiếng ngáy. Tôi cũng ngủ. Người đàn bà cùng thằng bé lại xuất hiện trong giấc mơ. Tôi lại thấy bà ta đau quần quai. Chóc chóc, bà cụ nằm cạnh tôi lại giật mình chuyển thể nằm. Tôi càng tránh thì bà càng nằm sát lại. Một cái giật mình mạnh hơn bình thường đã đẩy tôi rơi xuống đất. Muỗi dưới gầm giường kêu rất tai. Ngày xưa, vì tiếng này mà tôi bị sốt cao suốt đêm, đến giờ tôi vẫn sợ âm thanh này.

Tôi nhanh chóng đứng bật dậy. Không còn chỗ cho tôi nữa. Bà cụ đã quay sang hướng đối diện với bà còn lại tạo thành một hình tròn ở giữa. Tôi không muốn đánh thức bà. Dù sao cũng vẫn phải cảm ơn hai bà đã cho nằm nhờ. Tôi không còn cảm thấy mệt nữa. Tôi ra một góc nhà ngồi, chỉ có chỗ này mới không có ai nằm và ít người qua lại.

Tôi ngồi nhìn bước chân người qua lại in hình trên nắng của cánh cửa hướng đông. Toàn những gấu quần màu trắng, những bước chân bước rất chậm trên nền nhà. Chậm đến mức tôi có thể đếm được bao nhiêu gấu quần bị rách như một cuộc điều tra xã hội học. Bỗng có rất nhiều tiếng bước chân dồn dập. Họ đang vội vàng. Chân họ bước nhanh như bánh xe lăn trên đường cao tốc.

Tôi ngược mắt nhìn. Ánh nắng chói chang xuyên thẳng vào mắt tôi. Tôi chỉ nhìn thấy những bóng đen xì. Duy có một bóng nhỏ là tôi nhìn thấy rõ. Nó vội vàng, hấp tấp và lo lắng. Tôi cảm nhận được điều đó qua hành động của nó. Nó vấp liên hồi, có vẻ rất mệt mỏi. Khoảng cách giữa nó và chiếc xe đẩy mỗi lúc một xa. Thằng bé có cái gáy rám nắng màu mận chín.

Tôi vùng đuôi theo. Tôi phải nhón bước chân qua những người đang mãi mê với giấc ngủ chiếu dưới đất. Không kịp nữa rồi. Thằng bé khuất dần vào cái nắng chói chang mà sức của mắt tôi không thể chịu đựng được. Mạnh mẽ duy nhất tôi có được lúc này là thằng bé đã rẽ phải trước khi ra khỏi vùng tiêu cự.

Giống như bà già tốt bụng và những người ngủ chiếu dưới đất, mấy hôm nay khi ngủ tôi đều giật mình. Những lần tôi giật mình đều là khi tôi nhìn thấy khuôn

mặt của người phụ nữ và thằng nhỏ kia. Tôi thấy chị ta đau đón quần quai, ngứa ngáy khô sở với những cục thịt thừa trên mặt. Khuôn mặt nhăn nhúm, những cục thịt thừa trên đó cứ ám ảnh tôi. Nét mặt bà ta sao mà giống mẹ tôi khủng khiếp. Tại sao, cứ mơ thấy người đó đau đón là trong lòng tôi cũng thấy xót xa. Mơ thấy thằng bé cuống quýt, sợ hãi, khi tỉnh dậy tôi lại thấy buồn và muốn khóc.

Cố gắng ép mình ngủ thêm để mơ, mong sao nhìn thấy rõ khuôn mặt thằng bé. Nhưng lần nào cũng thế, dấu vết mà nó để lại chỉ là cái gáy rám nắng màu mạn chín.

Tôi mãi miết đi tìm. Không thể để hai người đó biến mất. Cự ly giữa tôi và hai người họ rất gần. Không còn là linh cảm nữa, thực tế đã chứng minh điều đó. Tôi sẽ mở rộng phạm vi đi tìm.

Sáng. Mọi thứ bình thường như bao buổi sáng khác ở nơi nhiều điều bất an này. Vẫn không khí của mọi ngày. Ai cũng nín thở chuẩn bị tinh thần chia tay vĩnh viễn với người thân. Người thì ai oán, người thầm đắc ý, mừng reo, người thờ phào nhẹ nhõm, người vật vã đau đớn.... Những âm thanh, không khí quen thuộc, giống nhau như bầu trời bên ngoài những cánh cửa hướng đông, tây, nam đã mặc định. Trong phút chốc, tôi nghĩ nhiều về con người tại nơi này hơn thằng bé.

Không gian bỗng bị khuấy động bởi tiếng rao từ một góc nào đó.

- Ai mua kem không? Ai mua kem nào. Giọng nói non nớt của một thằng bé còn chưa vỡ tiếng.

Giữa cái nóng ngột ngạt, cơn khát cận kề. Ai cũng dấy lên cảm giác thèm thuồng bởi tiếng rao. Tất cả mọi người rũ bỏ cơn buồn ngủ, tỉnh dậy với cơn mắt tìm tòi, thèm thuồng định vị tiếng rao. Tôi cũng muốn tìm.

Góc đằng bắc, cửa hàng nam.... ai cũng cầm trên tay một que kem với đủ các loại màu, xanh, đỏ, tím, vàng. Cái không gian ảm đạm, nhàn nhạt, đơn điệu một màu trắng bỗng được tô điểm thêm màu sắc sắp xếp không theo trật tự trải đều khắp nơi. Tôi cũng muốn mua một que. Tôi không muốn đợi. Tôi đuổi theo giọng nói, tìm đến bất cứ chỗ nào có giọng nói của nó.

Thằng bé gầy quá. Có khi nó chỉ được hai mươi lăm cân thôi. Chân tay bé tí và mái tóc mỏng tang dài qua gáy đều mang màu của cát. Nó không cao lắm, khoác trên cổ chiếc thùng xộp to gấp ba người, lề mề, nhưng chạy khá nhanh. Tôi đuổi theo không kịp.

Mọi người nơi này bỗng vui hơn, họ cùng nhau góp tiếng nói để có cho mình một que kem. Que kem cuối cùng nó đưa cho người đàn bà mặt méo. Nó vui mừng, đội thùng xộp lên đầu chạy, cười khanh khách nhảy chân sáo về hướng ban đầu xuất hiện. Tôi không có được que kem cuối cùng ấy.

Kem ăn hết. Không khí lại quay về trạng thái ban đầu. Tôi vẫn không có chỗ nằm. Mọi thứ như không có gì xảy ra.

Sau một giấc ngủ ngắn, ai cũng đồng loạt ngóc đầu dậy với đôi mắt tìm kiếm, miệng thòm thèm. Hình như ai cũng mong thằng bé đó lại đến. Kể cả hai bà già hay cười mà tôi nằm nhờ giường.

Và nó lại đến trong nụ cười tươi. Tôi rất ấn tượng với nụ cười của nó. Khi nó nở nụ cười, người ta có cảm giác thế giới này có nhiều điều lưu luyến và cảm thấy có lỗi nếu rời bỏ thế giới này. Cái đáng nhỏ thó, nhanh nhẹn của nó rất dễ nhận ra nếu đã gặp một lần. Gần như những cái không hoàn hảo thuộc về nó là điều kiện, phương tiện để mang lại hoàn hảo cho nơi này. Ai cũng nở nụ cười khi có nó. Mọi người chen chúc mua kem. Tôi rất mong mình có một que kem nhiều sắc màu.

Tôi đi tìm thằng bé theo hướng nó đã chạy theo chiếc xe lăn rồi chìm vào ánh sáng.

Tôi đi đến điểm sáng nhất của con đường. Là đường cụt. Tôi không nhìn thấy con đường nào khác, không có cái ngã ba nào cả. Không có cả đường rẽ phải. Tôi cứ loay hoay mãi ở nơi đó. Có thể, do mọi thứ màu trắng, ánh nắng quá chói chang nên tôi không nhìn thấy cánh cửa chẳng. Nhưng càng tìm càng vô vọng. Xương cốt cốt mỗi rã rời. Tôi tan ra.

Tôi thử đi tìm bằng hướng khác. Cánh cửa đằng nam. Gió táp quá mạnh, tôi không đủ sức để đối diện với nó, chỉ cần thò mặt ra, tôi có thể bị gió cuốn vào cái nắng của buổi cuối ngày. Tôi loay hoay với con đường hướng tây, có khá nhiều người đi vào từ hướng đó. Nhưng hướng ra hướng tôi muốn đi là con đường cụt. Tôi định trèo tường nhưng nó cao gấp ba lần chiều cao của tôi, vọng từ bên kia sang là tiếng chó sủa inh ỏi. Tiếng sủa thanh và to, rất có thể chúng là giống chó béc.

- Cứ về chỗ đi, đợi trời tối rồi đi. Người đàn bà nằm bên cánh cửa, cho tôi nằm nhờ chỗ hôm trước nói.

Tôi yên tâm quay trở về vị trí của mình, điểm giao của nhiều luồng ánh sáng. Mọi người vẫn mãi miết đuổi theo thằng bé để mua cho mình được một que kem.

Bỗng không gian im thin thít khi một người phụ nữ mặc quần áo trắng xuất hiện. Ai nấy đều trở về vị trí của mình bỏ lại thằng bé.

- Làm cái gì thế này, định biến nơi này thành cái chợ đấy à? - Giọng chị ta ồm ồm. Thằng bé giật mình. Một người đàn bà béo ú, da đen, môi dày, mắt xéch, mũi quặp. Chị ta trợn đôi mắt trắng dã trên cái nền mặt đen. Ai yếu tim có thể ngất ngay lúc đó.

Thằng bé cúi gằm, thu mình đứng im một chỗ, mặt tái mét như phải cảm. Nó sợ đến mức con ruồi đậu trên mũi cũng không dám đưa tay lên đuổi. Ai cũng liếc nhìn sợ sệt.

Chị ta giật lấy cái thùng xộp đeo trên cổ nó mang đi.

Thằng bé túm lấy cái áo trắng khóc thét.

- Cháu xin bác đừng lấy của cháu.

Thằng bé quá nhẹ không đủ trọng lượng để làm giảm vận tốc đi của chị ta. Nó có cái gáy rám nắng màu mặt chín.

Tôi vội vàng đuổi theo thằng bé. Thằng bé đuổi theo người phụ nữ mặc bộ đồ màu trắng.

Chị ta giắt siêu nước trên bếp than tổ ong của người đàn ông chân thọt xuống đồ thảng vào thùng kem của thằng bé rồi lạnh lùng bỏ đi. Người đàn ông chân thọt lơ ngơ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

- Mẹ mày, của cháu chứ.

Thằng bé nhìn người phụ nữ đầy căm thù, nó khóc thốn thức bên thùng kem đang tan ra thành nước. Những que kem nhiều sắc màu bỗng trở thành một đồng dịch bày nhầy, bột nhót.

Ánh nắng. Lại là nắng. Người tôi như muốn tan ra. Tôi gắng hết sức đứng từ xa nhìn theo thằng bé để không làm mất dấu vết. Nhưng rồi nó cũng biến mất và để lại dấu vết y như hôm trước. Còn quá sớm để thứ ánh sáng chói chang ấy dịu bớt đi. Tôi đã ngủ quên khi ngồi đợi cho trời tối.

Sáng nay, một người nằm trên giường chuyển đi. Những người nằm dưới đất hốt hải, vật vã, khóc nóc khi thấy người nằm trên giường nở nụ cười sau một hồi đau đớn.

*“Hồi ơi hai chữ u mình
Đặt ra có tử có sinh làm gì?p
Chữ rằng sinh quý tử quy
Sống gửi thác về trần thế bao lâu?
Đáng ra vui vẻ cùng nhau
Ước mơ trăm tuổi sống lâu mãi nguyên”*

....

Trời đổ mưa. Cái nắng biến mất. Con đường bên kia khoảng sáng dần dần hiện ra trước mắt. Thằng bé mặc áo ba lỗ để lộ rõ cái cổ rám nắng. Nó và người đàn bà mặt đỏ. Chẳng khác gì trong giấc mơ của tôi.

Họ đang vui vẻ điều gì đó, người đàn bà nở nụ cười yếu ớt. Chốc chốc bà lại ho từng cơn dài. Bà ta giống mẹ tôi nhiều nét quá. Giống từ kiểu nằm vắt tay lên trán để ngủ cho đến nụ cười.

Tôi đang yếu dần bởi ánh nắng chạm vào cơ thể. Hai chân tê cứng không thể đứng lên. Người chìm dần như có tảng đá đang nhấn chìm tôi xuống nước. Người đàn bà và thằng bé như có ma lực hút tôi đi theo nhưng lại không cho đến gần. Tôi cố gắng quan sát hai người đó, ít ra, có thể tìm ra manh mối về mẹ tôi và giải đáp những nghi ngờ từ bà.

Tôi đang cố gắng tránh những tia nắng, nhưng cùng lúc tôi không còn điều khiển nổi mình. Nắng càng lúc càng chói chang, còn tôi mỗi lúc một chìm đi. Tôi gắng gượng, cố mở đôi mắt to nhất ở mức có thể để nhìn hai người họ.

“ Con mẹ mày đáng chết, tội đấy phải cạo đầu bôi vôi, mày không được theo cái giống lăng loạn”. Câu nói bỗng chốc xuất hiện như búa bổ khiến tôi choáng tai.

Thằng bé bên kia ánh sáng bỗng cuống cuống. Nó khóc thét lên. Tôi cảm thấy điều gì đó bất an đang xảy ra. Người đàn bà ho không dứt, những nốt thịt thừa trên khuôn mặt bà ta đỏ mẩn lên. Một số chỗ đang chảy nước mủ vàng. Nó khiến bà đau đớn, nhức nhối như có trăm vạn con rết đang nhoai ra từ đó.

“ Bố mày có xấu cũng là bố mày, còn đàn bà lăng loạn thì không có mẹ con gì hết”

Người đàn bà đau đớn, tôi cũng đau đớn. Tôi bắt đầu thấy khó chịu khi âm thanh đó cản trở việc tôi quan sát người đàn bà. Thằng bé luống cuống, lúng túng. Bên đó, ai cũng vội vã, không ai quan tâm đến tiếng khóc cầu cứu của thằng bé cả.

Năm, mười, mười lăm, hai mươi.

Người phụ nữ không còn đau đớn nữa, bà ta nằm ngay ngắn trên chiếc giường màu trắng. Thằng bé lại nở nụ cười. Nó ngoan ngoãn ngồi một chỗ chạm bàn tay nhỏ bé lên khuôn mặt sần sùi của người đàn bà xoa dịu những nốt sưng tấy.

Tôi lại nhìn thấy mẹ. Lần này mẹ đưa tay ôm tôi vào lòng. Tôi và mẹ mỉm cười đi cùng chiều về hướng gió.

Chuồn chuồn có cánh thì bay, có thằng bé bé bắt mày chuồn ơ....

Độc thoại

Tôi thường đánh trống lảng mỗi khi ai đó hỏi tôi tại sao không về nhà. Đáng buồn cười hơn là tôi còn lừa dối chính bản thân mình bằng việc mỗi tuần tôi nghĩ cho mình một nơi nào đó đi chỉ để không về nhà. Vì tôi sợ phải về nhà và chứng kiến những cảnh nheo nhóc, đánh đập và khóc than. Tôi sợ nhìn thấy mẹ bị một người đàn ông không phải là bố kia đánh. Điều quan trọng là tôi sợ kí ức. Có lẽ là tôi vô tâm.

Tôi mở bức thư của dưỡng gửi cho tôi ba ngày trước.

“ Con à, về nhà mình đi. Dưỡng xin lỗi về tất cả đã gây ra cho con và mẹ con. Con không tha thứ cho dưỡng cũng được nhưng hãy cho dưỡng cơ hội để bù đắp cho con. Mẹ và các em cần có con. Điều mà dưỡng muốn làm duy nhất lúc này là trực tiếp xin lỗi con. Dưỡng biết nó rất muộn màng nhưng dưỡng vẫn muốn nói với con trước khi rời khỏi thế giới này.

Dưỡng tha thiết mong con về nhà gặp dưỡng một lần vào ngày gần đây nhất. Dưỡng chờ con về! ”...

Dòng chữ nguệch ngoạc run rẩy viết trên tờ giấy ôly. Ngăn đó chữ chiếm hết trang giấy. Hồi hận? Tôi chưa bao giờ nghĩ thế, những câu nói giả tạo, nịnh bợ nói ra từ hần tôi đã nghe nhiều, nhưng những câu nói chân thành thì chưa bao giờ tôi được nghe. Mà nếu thật như vậy tôi cũng không muốn tha thứ. Tôi muốn ông ta phải áy náy đến khi chết. Tôi vứt tờ giấy đó vào thùng rác và trùm chăn ngủ...

Tôi nén tiếng thở dài vào trong giấc ngủ. Trong đầu nặng những suy nghĩ, ngủ mà như không ngủ, mắt muốn nhắm nghiền lại nhưng tai vẫn nghe thấy âm thanh từ bên ngoài cuộc sống. Chân tay buồn bã.

Bầu trời, thành phố về đêm không còn màu đen cũ, không vắng vẻ báo dấu hiệu trời đã khuya đối với những ai đánh mất khái niệm thời gian. Màu trời ửng đỏ từ từ phía. Giờ này, các quán nhậu, quán ăn vẫn tấp nập người qua lại.

Tôi cố tập trung lắng nghe, theo dõi lớp học nhảy đối diện với cửa sổ, cạnh giường ngủ của mình để gạt đi những tạp âm và quên đi điều mà mình đang nghĩ. Tại lớp học nhảy, tôi lắng nghe bản nhạc rõ – mẫn và tìm cảm giác yên tĩnh. Đây là nơi duy nhất tôi tìm thấy cảm giác thư thái lúc khuya khoắt trên tầng năm đơn độc vào mỗi đêm thứ bảy. Đôi khi tôi được ngắm nhìn điệu nhảy break dance sôi động. Nhưng lớp học ấy chỉ học một tuần một lần. Và thường bắt đầu rất muộn.

Tôi bỏ mặc lũ chuột đang tranh giành nhau những mẩu bánh mì vụn vương vãi dưới sàn nhà, bỏ quên những viên thuốc ngủ vẫn đeo bám tôi mỗi ngày. Bên kia cửa sổ người vũ công vẫn bắt đầu các điệu nhảy đơn độc bằng cái vỗ tay đơn độc.

Ánh đèn đường vàng vọt nhòe trong mắt tôi.

Có cái gì đó như ghim chặt chân tôi. Hình như có ai đó mon men tiến gần bên cạnh tôi. Một khoảng không vô định. Có cái gì đó kéo chiếc giường của tôi xuống sâu vô tận. Không còn cảm giác mình đang nằm trên giường. Thay vào đó là cảm

giác có ai đó rất to lớn đang nằm cạnh giữa một khoảng không. Không có trên, không có dưới, không có bất cứ một vật gì nâng đỡ cơ thể, càng không mảng bám.

Chòng chành, không có mảng bám, tôi sợ mình sẽ bị ngã chỉ sau khi chuyển mình. Nhưng càng nằm im sức nặng đè lên cơ thể khiến tôi có cảm giác mỗi lúc bị nhấn chìm sâu hơn.

Không được. Mình cần phải làm gì đó để loại bỏ sức nặng đang nén mình xuống.

Có vẻ như đây giống như một cuộc trộm trình của một kẻ cường bức chuyên nghiệp. Tôi sợ nhớ ra, hình như trước khi đi ngủ tôi đã quên không chốt cửa. Rất có thể ai đó xấu xa đã lên vào để thực hiện ý đồ mờ ám. “Không được. Mình cần phải làm gì đó để tự vệ. Mình không thể nằm im thế này được. Tôi bắt đầu hình dung khuôn mặt người đàn ông tôi gọi là dượng. Tôi đã chạy trốn từ lâu cuối cùng nó lại trở về.

Cái hắt chân đưa tôi về với cảm giác được nằm an toàn trên chiếc giường của mình.

Tôi nhớ đến chiếc dây thừng dượng cột hai chân tôi dạng lang vào hai đầu giường. Nó ám sự mùi khổi và bám đầy bồ hóng. Dượng bắt tôi nằm trên chính chiếc giường của mẹ và dượng nằm bao nhiêu năm. Dượng từ từ cởi từng thứ một trên người tôi rồi đến của dượng rồi áp cơ thể hồng hào nhăn nheo của dượng vào cơ thể tôi. Trước khi áp cơ thể ông vào cơ thể tôi, ông không quên vuốt vuốt mái tóc ngược về đằng sau một cách trịch thượng. Cơ thể to béo nhưng nhão nhoét nồng nặc mùi rượu toát ra từ cơ thể ông áp vào cơ thể căng tròn đang tuổi mới lớn của tôi. Có cái gì đó lúng túng như thể cậu học trò quên học thuộc bài. Ông mãi miết với cơ thể tôi mỗi lúc một nhanh, một mạnh. Còn tôi, không biết gì ngoài đau đớn, quẫy đạp luôn miệng kêu: Dượng ơi dượng tha cho con.

Mới đó, tôi còn khóc vì hạnh phúc, sung sướng khi biết mình đã lớn, đã trưởng thành khi nghe mẹ dặn: Đời con gái chỉ quý nhất là cái trinh tiết. Nếu để mất thì đời coi như tàn. Nhưng giờ tôi lại phải khóc vì đau đớn và ám ảnh một điều như mẹ nói đời con gái của mình đã tàn ở tuổi mười lăm.

Nước mắt tôi ướt đầm chiếc gối. Tủi thân, hận thù và cảm giác trang phục dần rời khỏi cơ thể mình... kéo cả về với tôi. Tôi sẽ phải nhìn ông chết trong áy náy, đau khổ mà không nhận được sự tha thứ của tôi hoặc tôi sẽ tự tay cầm dao đâm chết ông ta. Tôi không sao kéo mình ra khỏi sự trói buộc của chiếc dây nào đó, vật nặng nào đó đang đè trên chân mình. Hai tay tôi bị ép chặt vào cơ thể.

Tôi nhìn thấy mẹ. Dưới cái nắng như đổ lửa mẹ gánh từng gánh lúa bước thấp bước cao vượt qua cánh đồng đầm lầy chiêm trũng. Rồi trong những giấc ngủ không đồng tình của đêm mẹ giật mình trong những cơn mê.

Mẹ ngủ quên bên nồi cám lợn. Lửa xém làm mái tóc rối của mẹ khét lẹt. Mái tóc của mẹ đã từng bị dượng túm ngược lôi ra cổng đuổi đi. Mẹ rất giống bà ngoại. Giống từ những cử chỉ hành động nhỏ, giống từ kiểu ngủ luôn quay sang bên trái

cho đến cách lấy cổ áo để quạt mồ hôi và nước mắt. Sự tương quan đó có thể đã là căn duyên để số phận mẹ cũng giống bà.

Cuộc sống là những nhẫn nhịn, chịu đựng, quyền lợi là sở hữu những bát com thừa canh cặn.

Mẹ đang khóc. Mẹ gọi tôi về. *Về đi con. Không có chuyện gì xảy ra nữa đâu. Mọi chuyện đã ổn rồi. Về đi con. Mẹ cần con. Các em cần con.*

Mẹ ơi, về thế nào được khi mẹ và con gái chung chồng. Về thế nào khi con phải nhìn mặt người đàn ông có khuôn mặt lưỡi cày đó. Về thế nào khi các em gọi con là “Dì”? Đối diện thế nào khi trong lòng con còn căm ghét? Hận thù kia chưa có động lực hóa giải mẹ ạ.

Bức ảnh “gia đình” gồm năm người đã bị tôi cắt đi hai khuôn mặt. Phải chăng tôi quá cố chấp?

Hướng cửa phòng thông ra hành lang, trời vừa tạnh mưa. Mọi thứ có vẻ khô ráo nhanh chóng, trong suốt dưới ánh trăng ngày rằm. Bóng trăng hắt vào hành lang như bóng nắng nhàn nhạt của tiết trời mùa thu. Gió lạnh lùa vào vạt vật. Cánh cửa thiết kế bằng tôn phát ra âm thanh khó chịu.

Tôi lại bị một bàn tay ghì chặt vào góc giường. Đôi chân của tôi không còn cảm giác gì vì tê cứng. Lưng tôi như muốn gãy làm đôi. Bàn tay tôi vẫn bị giữ chặt.

Tôi nghe thấy tiếng gừ gừ của con mèo mimi. Nhưng âm thanh đó như ở bốn góc phòng. Âm thanh khiến tôi thấy bức dọc và cáu kỉnh. Tôi muốn gào lên thật to. Cổ họng tôi bị chẹt lại như nghẹt thở. Đầu tôi như bị một sợi dây rất nhỏ nhưng chắc chắn quấn chặt quanh đầu muốn đứt đôi.

Khó chịu. Tôi muốn ai đó lôi tôi ra khỏi cơn mê này. Ai đó lôi giùm tôi những thứ đè nặng cơ thể khiến tôi nghẹt thở.

Tiếng khóc thảm thiết của mẹ vẫn văng vẳng đâu đây. Tôi muốn vỡ tung ra. Có lẽ tôi về nhà thì hơn. Tôi nên đầu hàng quá khứ để mẹ không khóc nữa.

Tôi gặp tôi trong chiếc gương nhỏ ở đầu giường.

- Có lẽ phải về nhà thôi. Một mối lắm rồi. Tha thứ có lẽ là cách tốt nhất để hóa giải tất cả.

- Không được về. Mày chỉ được về khi mày giết chết người đàn ông có khuôn mặt lưỡi cày kia và ông ta phải mang theo sự ân hận xuống mồ. Cái tôi trong gương nói thế.

- Thế chẳng phải là rất tàn nhẫn hay sao? Các em sẽ rất khổ khi không có bố, mẹ sẽ rất khổ khi phải cáng đáng một mình.

- Đó là cái giá mẹ mày phải trả khi đã sinh mày ra trên đời này. Để rồi không có trách nhiệm và thả mày trong hoang dại. Các em mày, chúng luôn được hưởng hạnh phúc, đầy đủ. Còn mày luôn phải giống con mèo hoang gầy gò. Cái tôi trong gương gay gắt nói như vậy.

Cái tôi đã nói phải giết chết người đàn ông kia đã mới được về. Tôi phải giết chết người đàn ông mặt lưỡi cày... tôi phải giết...

Người tôi đã ướt đầm mồ hôi. Tôi muốn mình được ngồi dậy và cởi tung quần áo mình đang mặc trên người. Lúc này, tôi cảm thấy vướng víu khó chịu khi có bất kì cái gì trên mình.

Tôi chơi với đề chạm tay đến được chiếc điện thoại vẫn không thành công. Chuông điện thoại bắt đầu reo. Không phải chuông tin nhắn. Bản hòa tấu hà nội mùa vắng những cơn mưa vẫn reo, thúc giục.

Gan bàn tay và gan bàn chân đã ướt đầm mồ hôi. Cảm giác những giọt mồ hôi đang chảy thành dòng trên các đường chỉ tay và kẽ ngón chân. Chứng tỏ đĩa lại tái phát. Nó làm tôi ngứa và rức muốn phát điên. Tôi cần cho hai bàn tay và hai bàn chân mình vào chậu nước muối rồi hơ chúng vào lửa cho thật rát. Có vậy cảm giác ngứa và rức mới đỡ hơn. Cơ thể tôi mỗi lúc một nặng trĩu. Nặng đến nghẹt thở. Cái tôi trong gương nói: Tôi chỉ thoát được khi tôi giết người đàn ông kia.

Phải giết... phải giết người đàn ông đó. Thật khó làm một điều gì đó khi trong mình mâu thuẫn với chính mình. Tôi muốn có sự giúp đỡ của người khác.

Ngoài chợ. Giọng nói người bán rau vẫn léo nhéo đâu đó. Tôi có cảm giác chỉ có bà bán rau là ở gần tôi nhất. Nhưng bà ta quá mải miết với việc mặc cả giá không nghe thấy tiếng gọi của tôi qua khung cửa sổ. Cảm giác bức dọc và ích kỉ trong tôi lại trở về.

Mụ bán rau khôn nạn. Mụ tham tiền quá đỗi. Rồi tiền sẽ đè chết mụ trong một ngày gần nhất. Ý nghĩ độc địa trong tôi xuất hiện.

- Giúp đỡ thế nào khi chúng mình vẫn còn mâu thuẫn với nhau. Cái tôi trong gương lại nói.

- Im ngay, đồ quỷ ác. Tao không muốn mày tồn tại trong con người tao nữa. Cút đi.

Phút chốc bàn tay vô hình nào đó xiết chặt cổ tôi lại. Các cơ trên mặt tôi căng ra, hai tai tôi ù lại.

Tao xin mày hãy buông tha cho tao. Tao mệt mỏi lắm rồi. Nếu không mày hãy giết chết tao cũng được.

Điều đó càng không thể. Và tôi cũng không định đoạt được. Chỉ khi nào cô làm tôi thoải mái là khi đó cô sẽ thoát ra khỏi cảm giác này. Tôi cũng không thể giết chết cô. Giết chết cô đồng nghĩa với việc tôi giết chết tôi. Tôi không làm thế được.

Vậy mày hãy biến khỏi con người tao.

- Làm sao tôi có thể biến được khi cô và tôi là một. Cô đang giữ tôi lại đó chứ.

- Hãy cho tôi biết làm thế nào tôi mới thoát ra được cái vòng khổ sở này?

- Giá mà ngày xưa cô nghe tôi, cho hấn chết một cách nhục nhã nhất để bù đắp lại những việc xấu hấn đã làm thì giờ, tôi và cô đã không gặp nhau ở đây rồi. Hãy giải quyết những vướng mắc hận thù đang tiềm tàng trong con người cô đi. Tự nhiên tôi sẽ biến mất.

Cái tôi trong gương cười sảng khoái oang oang bên tai tôi rồi xa dần.

Cảm giác ngứa ngáy, bứt rứt, như có lũ dòm bọ đang bò lổm ngổm để cấu xé những thớ thịt bong trên gan bàn tay và gan bàn chân tôi. Sự bất lực của tôi đối với chính cơ thể mình. Sự mâu thuẫn không rõ ràng trong chính con người mình. “ Phải giải quyết tất cả những vướng mắc hận thù đang tiềm tàng trong con người tôi đi”. Cái tôi trong gương nói thế.

Lần nữa, Tôi đã ép mình cầm con dao trở về ngôi nhà cũ.

Người đàn ông kia đã nằm gọn trong quan tài.

Trời nắng như đổ lửa. Đám tang chỉ có mẹ tôi buồn.

Hắn đã ra đi khi chưa có sự tha thứ của tôi. Và cũng chưa kịp trực tiếp xin lỗi tôi. Có lẽ hắn đã phải mang theo sự ân hận xuống địa ngục. Cũng vì lẽ đó nên bụng hắn chềnh ềnh vì chưa nói được những điều cần nói với tôi chăng? Hay là vì bụng hắn tích quá nhiều chất độc hại nên khi chết mà bên trong cái bụng kia toàn là ròi bọ?

Phải chăng tôi đã giết ông ta? Quá khứ? Hay hiện tại đã bóc mòn ông ta đẩy ông ta đến địa ngục?

- Dượng mong con cả nửa tháng rồi. Ngày nào ông ý cũng chỉ nhìn chong chong ra ngoài cổng mong bước con về. Khi chết ông ý có nhắm mắt được đâu.

Mẹ hiền lành quá! Lời nói, giọng nói của mẹ đầy nhân hậu và sự vị tha. Mẹ luôn cao cả và nhân nhin. Trong giọng nói của mẹ không có chút oán hờn quá khứ. Cũng không đòi hỏi gì về phần mình. Mẹ đang hy sinh mà mẹ không nghĩ thế.

....

- Hắn đã chết rồi mà thấy không? Hắn chết khi chưa có sự tha thứ của tao. Hắn đã chết không nhắm mắt, thê thảm lắm. Nhưng hắn lại mang tiết cả hy vọng, chỗ dựa cuối cùng của mẹ đi. Tao xin mày, hãy tha cho tao, hãy để tao làm một việc gì đó cho mẹ, hãy để tao biết thế nào là cho và cho mẹ tao một lần được nhận ấm áp.

- Cái tôi trong gương trả lại tôi bằng tiếng im lặng. nó khiến tôi sợ hãi, không biết mình sẽ ra sao trong những giây phút tiếp theo.

Tôi quyết định không quấy đạp nữa. Tôi cũng không muốn mình nghĩ gì nữa. Tôi chỉ muốn mình nhìn thấy mẹ mỉm cười ngay lúc này.

Hai tay tôi thả lỏng. Buông xuôi. Có thể bàn tay vô hình kia sẽ mạnh tay hơn chút nữa. Và cổ tôi nằm gọn trong bàn tay ấy. Cũng được. Tôi sẽ trở về đất.

Tiếng còi xe chữa cháy đã rú vang khiến tôi giật mình tỉnh giấc. Tôi đi tìm cho mình một cốc nước và làm khô những vết ngứa ở gan bàn tay và bàn chân....

This image shows a full page of white paper with horizontal dotted lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page, providing a guide for handwriting practice. There are no margins, text, or other markings on the page.

[illegible]

Mục Lục

1. Lời Cảm ơn	2
2. Bài Thuyết trình.....	3
3. Khoảng Thời Gian Biến Mất	5
4. Mùa Hoa Xoan	12
5. Cô Gái Trong Căn Nhà Nhiều Hướng	18
6. Độc Thoại	25
7. Nhận xét của giảng viên hướng dẫn.....	30
8. Nhận xét của giảng viên phản biện	31